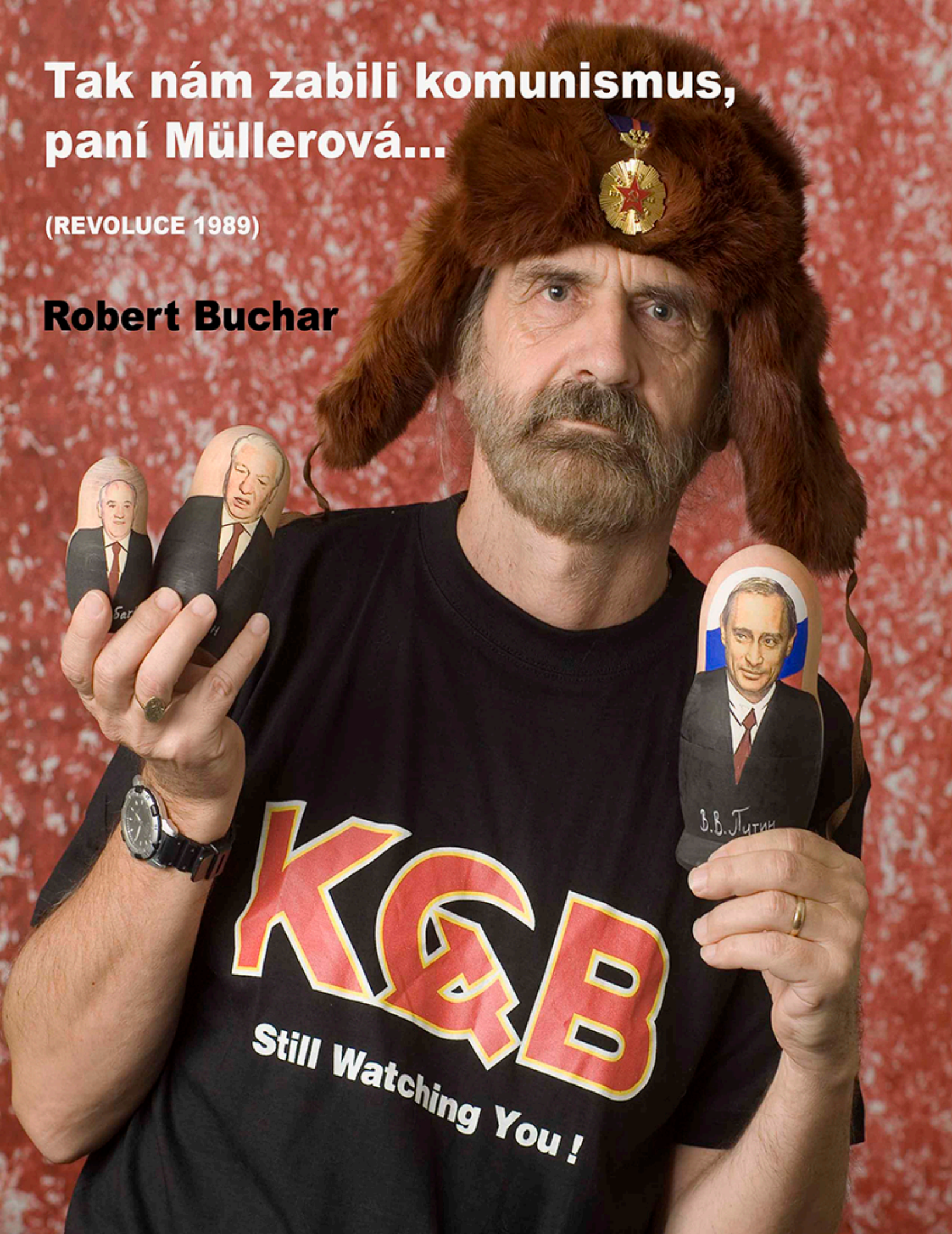

Tak nám zabili komunismus, paní Müllerová...

(REVOLUCE 1989)

Robert Buchar

TAK NÁM ZABILI KOMUNISMUS, PANÍ MULLEROVÁ...
aneb
O pádu komunismu trochu jinak

Robert Buchar

Originální vydání

And Reality Be Damned...

Undoing America: What media didn't tell you about the end of the Cold War and the fall of communism in Europe

Vydáno v Česku v roce 2009 nakladatelstvím BRÁNA, a.s. pod názvem
REVOLUCE 1989

Přeložila © Hana Catalano, 2009

Copyright © 2009 All rights reserved – Robert Buchar

Strategic Book Publishing

An imprint of Strategic Book Group P.O.Box 333 Durham CT 06422

www.StrategicBookGroup.com

Elektronická verze byla vydána ve spolupráci s nakladatelstvím Pierot, spol.s.r.o.

Fotografie na přední straně obálky © Jiří Antalovský

Fotografie na zadní straně obálky © Robert Buchar

č.publikace:

ISBN:

OBSAH

Úvod

1. [Pád Komunistu](#)
2. [Co se stalo?](#)
3. [České hledisko](#)
4. [Golicyn, Šejna, Angleton](#)
5. [Podvod](#)
6. [CIA/KGB](#)
7. [Terorismus](#)
8. [Organizovaný zločin](#)
9. [Média](#)
10. [Dnešní Rusko](#)
11. [Důsledky](#)
12. [Falešná hra s králíkem Rogerem](#)

Účastníci diskuse

Přílohy:

[Kontrolovaná opozice](#)

[Generál Jan Šejna a Clintonské pásky](#)

Poznámky

Úvod

Major KGB Anatolij Golicyn uprchl v prosinci roku 1961 do Spojených států s informacemi o sovětské dlouhodobé strategii. Poskytl CIA soubor dokumentů, včetně jednoho, který popisoval nové vedení odboru dezinformací KGB (Oddělení „D“). V dokumentu stálo, že KGB nemá prioritní zájem na chytání amerických špiónů. Cílem je spíše vytvoření propracované sítě dezinformací, která by „vyvracela a diskreditovala autentické informace získané nepřítelem“. Taktikou KGB bylo živit CIA stálým přísunem příjemných lží, kdy CIA by pak časem uvěřila pouze historikům připraveným v dílně KGB. To by na druhou stranu umožnilo, aby sovětská agenta snáze pronikali do nitra zpravodajských služeb Spojených států.

Golicyn varoval CIA, že sovětské dezinformace jsou pečlivě vypracovány na podporu dlouhodobého plánu, v němž se váhy moci nenápadně posunou ve prospěch komunistického bloku. Varování Golicyna věřilo kromě Jamese Angletona ze CIA jen málo dalších. Golicyn, jenž byl tehdy opomíjen a nevěřilo se mu, předal CIA v roce 1982 přísně tajný rukopis. Podle tohoto rukopisu se do roku 1986 postaví do čela Sovětského svazu člověk „s liberálnější reputací“. Tento muž zahájí „změny, které předčí představy Marxe či praktický dosah Lenina a pro Stalina by byly absolutně nemyslitelné“. Sovětský systém bude liberalizovaný a liberalizace „bude okázalá a velice působivá. Je možné, že dojde k formálním prohlášením o zredukované roli komunistické strany; její monopol bude navenek omezen... Dojde k reformě KGB. Disidenti doma budou amnestováni; ti v zahraničním exilu se budou moci vrátit a nastoupit do vládních funkcí... Politické kluby se otevřou i pro ty, co nejsou členy komunistické strany. Vůdčí disidenti by mohli založit jednu nebo dvě alternativní politické strany. Uvolní se cenzura; kontroverzní knihy, hry, filmy a umění budou publikovány a představovány veřejnosti.“

CIA nebrala Golicynův rukopis vážně a dala souhlas, aby si jej vydal knižně. To se také stalo a kniha s názvem „Nové lži za staré“ se roku 1984 objevila na pultech knihkupectví. Obsahovala 148 nepodložených předpovědí. Podle badatele Marka Rieblinga se „139 ze 148“ Golicynových předpovědí „vyplnilo do konce roku 1993 – přesnost 94%“. Souhlasil tehdy vůbec někdo s Golicynovou analýzou nebo předpověďmi? Znamé autority a analytici CIA se jeho dílu vysmívali. „Jediný vhodný výraz pro tuto knihu je, že je nešťastná,“ napsal v roce 1985 analytik CIA. Když se 139 Golicynových předpovědí uskutečnilo, nedostalo se mu žádné omluvy či uznání. V té době si jeho kritici už blahopřáli k vítězství ve studené válce. Úspěch sovětských dezinformací byl naprostý. Od té doby bude svět vnímat pouze to, co mu KGB naservíruje, co KGB chce, aby svět vnímal.

Vysoce postavený československý uprchlík Jan Šejna napsal ve svých pamětech v roce 1982: „Jedním z největších problémů Západu je, že si existenci nějakého sovětského ‘velkého plánu’ většinou vůbec nepřipouští. Ti, kteří tento koncept odmítají, nevědomky slouží sovětským snahám vyvíjeným na utajení svých cílů a navíc komplikují proces tyto cíle správně vyhodnotit.“ Jako přední funkcionář Šejna pracoval přímo na nejvyšší úrovni československé komunistické vlády. V roce 1967 byl se svými kolegy seznámen se strategií Moskvy. „Vždycky bylo jasné dáno, že cíle Plánu jsou neměnné, ovšem prostředky a metody k jejich dosažení jsou flexibilní,“ napsal Šejna ve svých pamětech. „Tato flexibilita často slouží k tomu, aby zmátla západní politické analytiky, kteří si rádi pletou změnu taktiky s výraznou změnou – myšlení.“ Z toho

důvodu Chruščovovo odsouzení Stalina v roce 1956 byla taktika a nikoliv změna směru. Šejna říká, že i když Chruščov Stalinovy zločiny odsoudil, Kreml se jeho cílů nikdy nevzdal.

18. listopadu 1956, při recepci na polském velvyslanectví v Moskvě, Chruščov před západními velvyslanci ve svém projevu veřejně prohlásil: „Ať se vám to líbí nebo ne, dějiny jsou na naší straně. Pohrbíme vás!“ („Мы вас похороним!“) 24. července 1959 Chruščov řekl tehdejšímu americkému vice presidentovi Richardu Nixonovi při jeho návštěvě Sovětského svazu, že jeho vnoučata budou žít v komunismu. Dva měsíce nato Chruščov navštívil Spojené státy, kde se před tamním ministrem zemědělství Ezrou Taftem Bensonem chvástal tím samým výrokem. Když jej Benson ujišťoval o opaku, Chruščov údajně řekl: „Vy Američané jste tak naivní. Ne, vy nepřijmete komunismus rovnou jako takový, ale budeme vám dávat socialismus po malých dávkách, až se nakonec proberete a zjistíte, že už máte komunismus. Nebudeme s vámi muset bojovat. Oslabíme vaše hospodářství natolik, že nám nakonec spadnete do náručí jako přezrálé ovoce.“

Chruščovovy záměry nedávno vysvětlil Robertu Bucharovi bývalý zástupce šéfa rumunské zahraniční rozvědky Jon Pacepa následujícími slovy: „Veškerá zahraniční politika států sovětského bloku, v podstatě celá jejich ekonomická a vojenská síla, se točila kolem většího sovětského cíle zničit Ameriku zevnitř za pomoci lži. Sověti spatřovali v dezinformacích hlavní nástroj k dialektickému uspíšení světového komunismu. Prioritou číslo jedna pro KGB bylo poškodit moc Ameriky, její úsudek a důvěryhodnost.“

Stojí za povšimnutí, že Chruščov neřekl, že „budete žít v komunismu“. Neřekl ani to, že „vaše děti budou žít v komunismu“. Svým americkým protějškům řekl, že jejich „vnoučata budou žít v komunismu“. Chruščov připouštěl, že plán Moskvy je plán dlouhodobý, představující desetiletí práce. Od počátku února 1967 dostávaly země Varšavského paktu pravidelné pokyny, které podrobně popisovaly jejich roli v celkovém Plánu. „Když jsme s přáteli ten strategický plán studovali,“ napsal Šejna, „tak naše prvotní reakce byly naprosto stejné: považovali jsme jej za nereálný, zejména v jeho načasování, které jsme považovali za silně optimistické.“ Šejna změnil svůj názor až po útěku na Západ. „Mezi západními zeměmi jsem neshledal žádnou jednotu, žádný pevný cíl nebo strategii. Proti sovětskému systému a jeho strategii nelze bojovat malými taktickými kroky. Tehdy jsem začal poprvé věřit, že Sovětský svaz bude schopen dosáhnout svých cílů – něco, čemu jsem v Československu prostě nevěřil.“

Kremelští stratégové počítali s tím, že se po roce 1990 rozvine ekonomický a politický sled událostí, který povede ke zhroucení amerického hospodářství a „ve Washingtonu se dostane k moci přechodná liberální a pokroková vláda“. V září 1967 přijel do Prahy tajemník sovětského ústředního výboru komunistické strany Konstantin Katušev, aby osobně instruoval československé komunistické vůdce. Čechoslováci se obávali, že hospodářská krize v Americe povede ke vzniku pravicového režimu. Katušev připustil, že Spojené státy by se mohly posunout k „tomu či onomu extrému, jako...v období McCarthyho a za války ve Vietnamu. Pokud bychom mohli na USA uplatnit externí restrikce navrhované v našem Plánu a vážně narušit americkou ekonomiku, pak pracující a nižší střední třídy ponесou následky a otočí se zády ke společnosti, která je zklamala. Budou připraveni na revoluci.“

Ruští stratégové předvíдали, že za dvacet až čtyřicet let bude americká dělnická třída čelit obtížné situaci. Katušev řekl, že obrovský pokrok Ameriky v technologiích bude mít destabilizující vliv, protože povede k nižší zaměstnanosti nekvalifikovaných pracovníků. „Tento fenomén,“ poznamenal Katušev, „považuji za jeden, s nímž se Spojené státy nedokáží vyrovnat.“ „I když by se američtí pracující mohli stočit doprava,“ dodal, „je pravděpodobnější, že vznikne pokrokovější režim, protože navzdory veškeré své moci jsou vládní byrokratické elity, průmyslová smetánka a média v podstatě liberální ve svých výhledech a stydí se za svůj neúspěch v řešení základních národních problémů.“

V roce 1967 navštívil Prahu sovětský maršál Matvej Zacharov, aby povzbudil verbování „vlivových agentů na vysoké úrovni“ mezi vzrůstajícím elitním výkvětem na amerických univerzitách, v médiích a ve vládě. Moskva si uvědomovala, že moc se předává z rukou „staré průmyslové plutokracie“. Pokud by sovětský blok pronikl do amerických médií a na akademickou půdu, pak by bylo snazší ovlivňovat společnost jako celek. I když Strategický plán vyžadoval narušování ekonomiky Spojených států a podporu zvolení pokrokového presidentského kandidáta, zaměřoval se také na oddělení Spojených států od Evropy. Podle Šejny „Rusové plánovali hrát na nacionalistické a buržoazní předsudky vůdčích evropských zemí s cílem je přesvědčit, že Evropa musí usilovat o to, aby se stala samostatnou entitou, nezávislou na Spojených státech.“

Aby získala technologie a finance ze Západu, Moskva také plánovala zahájit bezprecedentní mírovou ofenzívu, která by zahrnovala rozpuštění komunistického bloku. Šejna o tomto plánu napsal: „Narušení NATO, které začalo ve Druhé fázi /Plánu/, bude dokončeno odstoupením Spojených států ze závazků týkajících se obrany Evropy a evropským odmítavým postojem k vojenským výdajům, který vyvolá ekonomická recese a jenž bude podněcován snahami ‘pokrokových’ hnutí. Z toho důvodu jsme počítali s tím, že možná bude nutné zrušit Varšavský pakt a pro tento případ jsme již připravovali sít’ bilaterálních obranných dohod, na něž by dohlížely tajné komise Comeconu.“

Co se týče operačních detailů, Plán spoléhal na budoucí sabotážní a teroristické operace. Těm by napomohla infiltrace organizovaného zločinu a Sověty sponzorovaný ilegální obchod s drogami. Ruští plánovači byli přesvědčeni, že americkou ekonomiku lze sabotovat, že CIA je efektivně slepá a že ilegální obchodování s drogami otevře zadní vrátka do amerických finančních center a geografického středu Spojených států. Šejnova výpověď v této věci byla publikována v roce 1990 v knize s názvem „Rudý kokain“ (*Red Cocaine*), kterou napsal Joseph D. Douglass Jr. Úvodem do ní přispěl Ray S. Cline, bývalý zástupce ředitele pro zpravodajské služby při CIA.

Při aplikaci Strategického plánu hraje terorismus obzvlášť důležitou roli. Když se Robert Buchar otázel ruského historika Vladimira Bukovského, zda za současným terorismem stojí Sověti, Bukovskij odpověděl: „Zcela určitě. Můžu vám ukázat stovky dokumentů, které to dokazují. Jak zásobovali, cvičili, zřizovali a – řídili téměř každou teroristickou organizaci na světě. Ty dokumenty mám.“

Bývalý zástupce ředitele rumunských zpravodajských služeb Jon Mihaj Pacepa psal o angažovanosti Ruska v mezinárodním terorismu. „Dnešní mezinárodní terorismus,“ napsal

v srpnu 2006, „se zrodil v Ljubljance, na ústředí KGB... . Byl jsem svědkem jeho zrodu ve svém jiném životě, kdy jsem byl komunistickým generálem.“

V knize vydané roku 1987 s názvem „Spetsnaz: The Inside Story of the Soviet Special Forces“ (v Česku vyšla pod názvem *„Specnaz -- Příběh sovětských speciálních sil“*-pozn.př.), uprchlík ze sovětské vojenské rozvědky píší pod pseudonymem Viktor Suvorov vysvětluje základní účel, k němuž bude terorismus využitý. V 15. kapitole knihy Suvorov uvádí různé činy hospodářských sabotáží a terorismu, jejichž uskutečňování má předcházet totální válce se Spojenými státy. „Všechny tyto operace,“ píše Suvorov, „jsou u GRU oficiálně známé jako ‘přípravné období’ a neoficiálně jako ‘předehra’. Předehra je série velkých i malých operací, které mají za úkol – než dojde ke skutečným vojenským operacím – oslabit morálku nepřítele, vytvořit atmosféru všeobecného podezírání, strachu a nejistoty a odvést pozornost armádních a policejních složek nepřítele na velké množství různých cílů, z nichž se každý může stát předmětem dalšího útoku.“ Podle Suvorova předehru provádí zpravodajští agenti a „žoldáci naverbovaní prostředníky“. Strategie, podle které postupují, je známá jako „šedý teror“ a Suvorov jej popisuje jako „druh teroru, který se nevede jménem Sovětského svazu“. Místo toho je uskutečňován jménem „již existujících extrémistických skupin, které s Ruskem nemají žádnou spojitost“. Suvorov píše, že „teroristické činy prováděné během ‘předehry’ vyžadují jen velmi málo lidí, velice málo zbraní a málo vybavení“. Člověk si vybaví příklad 19 mužů s obyčejnými obalářskými noži - box-cutters (*útok na USA 11. září 2001*-pozn.př.), i když Suvorov uvádí „šroubovák, krabičku zápalek nebo skleněnou ampuli“.

V červenci 2005, v interview pro polský deník Rzeczpospolita, uprchlík z ruské FSB/KGB Alexandr Litviněnko tvrdil, že zástupce velitele al-Káidy, Ajman al-Zawahri, je „starý agent FSB“. Autor politických statí a bývalý důstojník KGB Konstantin Preobraženskij vyjádření Litviněnka potvrdil a uvedl: „[Litviněnko] byl zodpovědný za zajištění utajení příjezdu al-Zawahriho do Ruska. Al-Zawahriho školili instruktoři FSB v Dagestánu, severní Kavkaz, v období 1996-1997.“ Preobraženskij dále uvádí: „Litviněnko v tu dobu šéfoval pododdělení pro mezinárodně hledané teroristy při Prvním oddělení operativně-vyšetřovacího ředitelství protiteroristické sekce FSB. Dostal rozkaz ujmout se delikátního úkolu a zajistit, aby ruská policie al-Zawahriho nevědomky neprozradila. Přestože FSB dostala al-Zawahriho do Ruska na falešný pas, mohlo se stát, že policie se o jeho příjezdu dozví a nahlásí jej Moskvě k ověření. Takový proces by al-Zawahriho mohl odhalit jako kolaboranta FSB.“

Ve svém červencovém interview v roce 2005 Litviněnko deníku Rzeczpospolita podrobně popsal roli Ruska coby původce současného terorismu. Uvedl: „Znám pouze jednu organizaci, která z terorismu učinila hlavní nástroj k řešení politických problémů. Jsou to ruské zvláštní služby. KGB už hodně let praktikuje terorismus a masový terorismus. Na zvláštním oddělení KGB trénovali teroristy prakticky ze všech zemí světa. Tyto kurzy zpravidla trvaly půl roku. Speciálně vycvičení a připravení agenti KGB organizovali vraždy a exploze, včetně výbuchů tankerů, únosy civilních letadel a útoky na diplomatické, státní a obchodní organizace po celém světě.“ Litviněnko dodal, že agenti KGB/FSB jsou „ti nejkrvavější teroristé na světě“. Uvedl pak jména, jako například Iljič Ramirez Sančez (*Carlos nebo Šakal, pozn.př.*), Jásir Arafat, Sadám Husajn a mnoho dalších. Podle Litviněnka „všechny tyhle osoby a hnutí fungovaly pod svými vlastními slogany; nicméně, nikdo z nich v podstatě neskrýval svůj ‘intimní’ ... vztah s Kremlem a Ljubljankou. Položme si jednoduchou otázku. Školili a financovali by ruské zvláštní služby lidi a

skupiny, které by nebyli pod dohledem Ljubljanky a nesloužili by zájmům Kremlu? Odpověď je jasná. Nikoliv. Každý teroristický čin uskutečněný těmito lidmi byl proveden jako zvláštní úkol, a to pod přísnou kontrolou KGB a SSSR.“

Na otázku, zda tento terorismus pokračuje i za postsovětského vedení, Litviněnko varoval, že „centrum globálního terorismu není v Iráku, Iránu, Afghánistánu nebo v Čečenské republice. Teroristická infekce se do celého světa šíří z paláce Ljubljanka a z vládního Kremlu. A dokud nebudou ruské zvláštní služby postaveny mimo zákon, rozprášeny a zavrženy, tak se terorismus nikdy nezastaví.“ Zhruba 16 měsíců po svém veřejném prohlášení o napojení KGB na al-Káidu byl Litviněnko otráven v baru londýnského hotelu agenty z Kremlu, kteří mu do čaje přimíchali radioaktivní polonium-210. Zemřel v listopadu 2006.

V listopadu 1998 jsem o válečných plánech Moskvy hovořil s ruským vojenským uprchlíkem, plukovníkem Stanislavem Lunevem, který mě překvapil nepravděpodobným varováním. Řekl, že jakékoliv budoucí zpráve o tom, že arabští teroristé zaútočili na nějaké americké město, by se nemělo věřit. Když jsem se zeptal proč, Lunev odpověděl: „Protože to budou moji lidé, Specnaz (ruská komanda zvláštního nasazení).“

Robert Buchar se posledních pět let zabýval rozhovory s odborníky na zpravodajské služby, disidenty, uprchlíky a bojovníky studené války. Co během těchto rozhovorů zjistil, je úplně jiná realita, než ji podávají přední média. Souhrn jeho zjištění si zaslouží, aby se četl, studoval a aby se o něm diskutovalo. Spojené státy spějí k velkému problému a jediný způsob, jak tento problém pochopit – ve vší jeho složitosti – je otočit stránky dějin a zjistit, co se skutečně stalo v období let 1989 a 1991.

Jeff Nyquist
Eureka, Kalifornie
4. dubna 2009

*(Pozn.př. **Jeffrey Richard Nyquist** –patriot, analytik a světově uznávaný americký odborník na geopolitiku s rozsáhlou publikační činností, autor knihy *Origins of the Fourth World War /Zárodky čtvrté světové války/, má vlastní rozhlasové vysílání, webové stránky www.jrnyquist.com a spoustu dalších aktivit, které se všechny věnují situaci na světové scéně, demokracii, lidským právům a jejich hrozbám.)**

Kapitola 1

Pád komunismu

Velké revoluční změny z konce 20. století – pád komunismu ve východní Evropě a rozpad Sovětského svazu – se nyní všeobecně považují za spontánní výsledek dlouho se hromadících sociálních a ekonomických tlaků, a politický chaos a ekonomický zmatek, které následovaly, za nic více než pomíjivou fázi v nevyhnutelné cestě k dokonalejší demokracii. Člověk by si však mohl jen přát, aby to bylo tak jednoduché.

Dnes je jasné, že vývoj v Rusku nenabral Západem očekávaný směr. V průběhu závěrečné etapy studené války se Sovětský svaz pod vedením svých dogmatických a viditelně senilních vůdců potápěl k téměř totálnímu úpadku. Jurij Vladimirovič Andropov¹ předseda KGB (1967-1982) – jediná organizace, která přesně znala jak stav ekonomiky, tak i brilantnost strategického rozhodování – dospěl k závěru, že na vážnou chorobu komunistického systému neexistuje žádný lék. Aby zachoval bohatství, které bylo v nebezpečí, že vyklouzne z rukou vůdců, přišel s téměř nemyslitelným plánem: obětovat vládu Moskvy nad východoevropským blokem – a jak se ukázalo, i samotnou vládnoucí stranu SSSR. I když Andropov zemřel v roce 1984, jeho stopa zůstává viditelná i v událostech, jež následovaly, stejně jako role jím vybraného následovníka Michaila Sergejeviče Gorbačova². Svědci v této knize shodně vypovídají, že to, co v roce 1989 navenek vypadalo jako spontánní hnutí za svobodu, byl ve skutečnosti převrat zorganizovaný z Moskvy – z úřadoven ruské KGB³. A snad poprvé ve známé historii jsme prošli revolucí, aniž bychom si uvědomili, kdo jsou skuteční vítězové a kdo ti poražení.

Následky jsou dalekosáhlé a zdá se, že lidé na Západě mají krátkou paměť. Rusko se stalo dokonalým státem KGB. 80% vládních funkcionářů jsou buď bývalí či aktivní důstojníci KGB, včetně samotného předchozího presidenta Vladimira Vladimiroviče Putina⁴.

Jak se blížíme ke svému konečnému cíli světovlády a Novému světovému řádu, je velmi důležité si uvědomit, kdo tu cestu naplánoval. Víme, co se vlastně stalo ve východní Evropě v letech 1989-1991? Vysvětlení, kterého se nám dostalo z médií, je iluze. Ignoruje okolnosti, jež směřují k hodně odlišnému obrazu dnešní reality a jak k ní došlo. Tyto okolnosti popírají náhodu a volají po vysvětlení.

- Všech sedm východoevropských komunistických režimů – každý z nich dlouho, neústupně a často krvavě bráněný krutými a všudypřítomnými bezpečnostními složkami – se zhroutilo v perfektní synchronizaci během krátkého období sedmi měsíců.

- Každý z těchto režimů odstoupil hladce a (kromě krátké šarvátky v Rumunsku) bez boje předal mírumilovně veškerou moc nenáviděným a pronásledovaným nepřítelům.

- Všichni noví čelní představitelé vlád souhlasili, že své předchůdce nepoženu před soud za všechna ta desetiletí zločineckého útlačku.

- Východoevropské parlamenty, třebaže stále složené ze skalních zastánců starého režimu, jednohlasně přijaly změny, jimiž se v podstatě zříkají zákonodárné moci.

- Když tyto komunistické režimy padly, tak Sovětský svaz – ten, jenž přes celá desetiletí krutě vojensky zasahoval, aby v těchto oblastech potlačil jakékoliv nebezpečí ohrožující komunistickou vládu – jen pasivně a neškodně přihlížel.

- Potom v teatrální frašce mírumilovně zkolaboval samotný Sovětský svaz a čtyři z jeho základních republik se s malým či žádným násilím odtrhly.
- Všechny nové vlády daly do režimu utajení veškeré poznatky a jednání tajné policie (shromážděné během dlouhých let všudypřítomnými informátory) o nových vůdcích a jejich politických spojencích.
- Každý z těchto nových režimů okamžitě odsouhlasil takzvané privatizační zákony, jimiž přecházelo průmyslové bohatství a majetek země na veřejné dražitele (i na některé bývalé legitimní vlastníky) za podmínek „solidních finančních plánů“.
- Co je viditelné dnes, o dvacet let později, se hodně liší od toho očekávaného.
- Brzy po předání moci byli bývalí disidenti, kteří dostali vládní funkce, vyměněni za novou vrstvu „technokratů“ a víceméně upadli v zapomnění.
- Někteří z těch, kteří se v zákulisí nejvíce angažovali při jednáních o předání moci a privatizačním procesu, zemřeli pochybnými sebevraždami, při nehodách, na neobjasněné nemoci či infarkty.
- Nahromadily se důkazy, že mnoho národního bohatství bylo ve skutečnosti převedeno do rukou předem vybraných kupců, kteří se dostali do mocenských klanů se silnými vazbami na bývalé komunisty a jejich bezpečnostní a zpravodajské posluhovače ruské KGB.
- V přeměně, kterou političtí analytici předvíдали již v počátcích vlády Borise Jelcina⁵, převzal vládu nad Ruskem profesionální důstojník KGB – žádný politik či disident.
- Události v Rusku odhalily těsnou spolupráci mezi FSB, nástupkyní KGB z dob Sovětského svazu, a jejím dlouhodobým subdodavatelem, ruskou mafií.

Cílem sovětského režimu bylo zničit Spojené státy coby světovou velmoc. Sovětská KGB stála u vzniku státem sponzorovaného terorismu. KGB vymyslela Organizaci na osvobození Palestiny (OOP/PLO). V 60. letech minulého 20. století byl do sovětské/OOP⁶ války přidán nový prvek – mezinárodní terorismus. A ten, jak jej dnes již dobře známe, vznikl v Ljubljance⁷. Jurij Andropov jednou Jonu Pacepovi vysvětlil, že muslimský svět je Petriho miska, v níž Rusové mohou „z bakterie myšlenky marxismu-leninismu vypěstovat jedovatý kmen americké nenávisti.“ Při jedné příležitosti Pacepovi generál Alexandr Sacharovskij⁸ (šéf KGB) řekl: „V dnešním světě, kdy jaderné zbraně učinily vojenskou sílu zastaralou, by se naši hlavní zbraní měl stát terorismus.“ Američané a Evropané si minulost již nepamatují a neuvědomují si, že historie se nyní opakuje. Amerika musí zažít víc drsných překvapení. Existuje však dlouhá historie událostí, jež vedly k tomu, co se stalo v roce 1989.

Uprchlík z KGB Anatolij Golicyn⁹ napsal ve své knize *The Perestroika Deception* (str. 205) následující slova:

„Západ nepochopil zrádnou, řízenou povahu nových ‘demokratických’ a ‘nekomunistických’ struktur zavedených v Sovětském svazu a východní Evropě. Západ jásá, že bývalí takzvaní ‘disidenti’, na něž se pohlíželo jako na ‘pronásledovanou politickou opozici’, se v těchto nových strukturách nyní stávají presidenty, premiéry, členy vlády a parlamentu a velvyslanci. Neboť komunistům se podařilo před Západem utajit, že tato takzvaná ‘politická opozice disidentů’ byla vytvořena, vychována a vedena komunistickými stranami a bezpečnostními službami země sovětského bloku po celé období příprav na ‘perestrojku’¹⁰. V zájmu strategie byl plně nasazen politický a bezpečnostní potenciál bloku.“

Je možné, že politické zřízení na Západě jednoduše nechce znát pravdu?

Kapitola 2

Co se stalo?

RB: *Vítejte v naší „virtuální“ diskuzi u kulatého stolu. Měl jsem štěstí, že se mi podařilo dát dohromady tuhle skupinu velice mimořádných lidí, kteří by se jinak nikdy nesetkali, aby podiskutovali o pádu komunismu v Evropě, jeho kořenech a důsledcích. Na toto téma se napsalo mnoho knih, avšak nikdo se dosud nepokusil sestavit celou mozaiku a ukázat tak celou událost v pravém světle. Jsem přesvědčen, že tato diskuze bude právě v tomhle nápomocná. Začněme tedy otázkou, která mi už dlouho leží na srdci. Proč nikdo nehovoří o pádu komunismu v Evropě? Vypadá to, že není vůbec žádný zájem probádat, co se opravdu stalo. Proč se nikdo nezajímá?*

Joseph Douglass:

Proč nikdo nemluví o konci komunismu? Zajímá to někoho? Myslím si, že ten přístup není až tak o tom, že se lidi nezajímají, ale že si prostě oddechli, že k tomu vůbec došlo. A když nastala úleva, tak si s tím tedy už nemusí dělat starosti. Můžou to pustit z hlavy a zapomenout na to. Jeden z nejzajímavějších aspektů, s nímž jsem se v tomto ohledu setkal, je reakce různých konzervativních politických příznivců na smrt komunismu, lépe řečeno, na údajnou smrt komunismu. Mnozí z nich byli velice zarputilí antikomunisté. Chápali duplicitu, která má uvnitř komunistického systému své zásadní místo. Přesto byli mezi prvními, kdo se chtěl zviditelnit a slavít úspěch své vlastní strategie, jež měla za následek pád komunismu. Nezaznamenal jsem, že by se jediný z nich zarazil a zamyslel nad tím, co skutečně nastartovalo ten pád a sebezničení. Neboť, která byrokracie se kdy sama ničí? Platí to zejména v případě komunismu, protože pokud je komunismus něčím vyhlášený, zejména v Sovětském svazu, pak je to centrální plánování. Nikdy neudělají něco, co by bylo v rozporu s plánem. Takže jestliže chystají sebezničení, pak za tím musí být nějaký plán. Avšak nikdo z těch bývalých antikomunistů, které jsem viděl v akademických kruzích a ve vládě, nikdy nepoložil otázku, zda existoval nějaký plán či nikoliv. Protože tohle bylo velice pečlivě zorganizováno a očividně naplánováno uvnitř systému a dokonce zde byly indicie, že se něco chystá. Například, jeden z velmi významných mluvčích sovětského systému, profesor Georgij Arbatov¹¹, napsal mnoho článků publikovaných v západním tisku, v nichž uvedl: „Provedeme vám něco strašného. Zbavíme vás vaší hrozby.“ Tyhle poznámky přišly rok před tím, než komunistický systém skutečně zahájil své sebezničení. A já jsem se v duchu pořád ptal: „Vida, proč asi?“ Ovšemže to bylo naplánované. Jaký byl ten plán? Přesto to bylo něco, čím se podle všeho nechtějí zabývat ani ti nejhrošlivější antikomunisté. Spíše převládá tendence komunismus je mrtvý, zatleskejme a pochvalme se. A zdá se, že to v tomhle smyslu pokračuje dál.

RB: *Tak jak byste popsali konec komunismu? Co se stalo?*

Angelo Codevilla:

Ve Spojených státech se v 80. letech vedla diskuse o tom, zda se Sovětský svaz bude reformovat. Většina, zejména ti levicově orientovaní, takzvaní „správně uvažující“ lidé v této zemi měli zato, že se Sovětský svaz zreformuje. Vskutku, prezident Bush ve své funkci tvrdil, že Gorbačov je reformátor, jenž by mohl Sovětský svaz proměnit v něco, jako je Západ. Jiní, včetně mne a zcela v tezích moudrých mužů, jakými je Richard Pipes¹² a Robert Conquest¹³, s přesvědčením

očekávali, že Sovětský svaz jednoho dne zahyne. Nečekali jsme, že by k tomu došlo tak brzy. Měli jsme jasnou představu, že by mohl zemřít nebo že by nám třeba ještě mohl způsobit hodně problémů. Určitě jsme nepřipouštěli možnost, že by se mohl zreformovat. Byli jsme přesvědčeni, že bude žít a zemře tak, jak jej Stalin¹⁴ a Lenin¹⁵ vytvořili, ale že jej nelze reformovat.

Robert Gates:

Myslím si, že záměrem procesu reformy za Gorbačova bylo přizpůsobit se novému světu a nové úrovni konkurence. Problém byl, že třeba v ekonomice se Gorbačov sice chtěl zbavit stalinistické ekonomické byrokracie vybudované ve 30. letech, avšak nevěděl, čím ji nahradit. A tak jedním z výsledků byl pozvolný úpadek sovětského hospodářství v průběhu celé doby jeho vlády, a to až do té míry, kdy se nakonec nevyhnutelně zhroutilo. Další jeho chybou bylo, že jen málo vnímal skutečné zdroje sovětské moci komunistické strany, moci v Rusku, že když odstranil strach, odstranil teror a umožnil přátelský dialog. A potom explodovala veškerá ta frustrace a hněv národností, dokonce i uvnitř samotného Ruska. Takže já se dívám na Gorbačova jako na autora nějakého zákona a nezvládnutých následků. Měl v úmyslu modernizovat Sovětský svaz, přiblížit komunistickou stranu lidem a zbavit se byrokracie a ekonomiky, které brzdily růst. Jelikož si však neuvědomil, nevěděl, čím tu ekonomickou byrokracii nahradit, zůstal komunistou až do úplného konce. Z toho důvodu ji nemohl nahradit těmi polotržními reformami, k nimž došlo v Číně a jinde, a proto ekonomika zkolabovala. V Sovětském svazu tedy šlo o proces vnitřního kolapsu. Myslím si ale, že tlak na něj, aby zahájil proces reformy a změny, přicházel zvenčí. Nikoliv zevnitř. Ten pak však nastartoval proces vnitřního rozkladu, jenž sílil a začal žít svým vlastním životem.

Tennent Bagley:

Když začala perestrojka, byl jsem samozřejmě silně ovlivněn svou vlastní zkušeností s důstojníky KGB, kteří uprchli na Západ a stali se našimi spojenci, přáteli a pomocníky. Jedna věc, na níž se všichni shodli, bylo to, že pokud kdy budou sovětské lidi zbaveni strachu, a to i v malé míře, pak zkáza režimu bude blízko. Není možné, aby přetrval bez pravého, nefalšovaného strachu. Ten strach vyvolávala KGB a její zástupné organizace v celé sovětské společnosti. Dbaly na to, aby nikdo názorově neoponoval, neměl nežádoucí kontakty nebo dokonce neplánoval nějaké protiakce či nenavrhoval změny. Slovo disident se používalo pro lidi jiného smýšlení, které znamenalo nebezpečí. A moje zdroje, lépe řečeno moji přátelé, měli všichni pocit, že bez tohoto strachu, a aniž by systém doznal nějaké změny, by se celý sovětský režim v krátké době zhroutil. A když přišla perestrojka, spatřovali v ní konec sovětského režimu. A domnívali se, že je nevyhnutelný. Já jsem byl skeptičtější. Měli pravdu a já jsem se mýlil. A skutečně to netrvalo moc dlouho. Režim padl za nějakých pět, šest, sedm let. Myslím si, že perestrojka se snažila sovětský režim zachovat, ale byla špatně promyšlená, protože sovětský režim, vhodnější výraz pro naše téma je spíše režim teroru, nebylo možné bez přítomnosti strachu udržet.

Ludvík Zifčák:

Systém, který v tu dobu fungoval, byl víc jak čtyřicet let starý a potřeboval změnu. Všichni to cítili. Cítili to lidé v komunistické straně, v armádě, prostě všichni. Samozřejmě nikdo nepřemýšlel o změnách, které by změnil politický systém. Měli se vyměnit lidé v nejvyšších vládních funkcích. Hodně lidí si myslí nebo je přesvědčeno, že v roce 1989 došlo k masovému povstání národa. Na základě toho, co jsem dělal nebo kde jsem pracoval jsem přesvědčen, že